

## Louis van Dijk en de Prinsessekerk

Louis van Dijk die op 12 april jl. overleed op 78-jarige leeftijd, ontdekte de muziek in de Prinsessekerk in de Staatsliedenbuurt. Op de plaats waar nu het gezondheidcentrum is, op de hoek van de Van Hallstraat en de Schaepmanstraat, stond van 1918 tot 1982 de Prinsessekerk.



De kerktoeren die getoond wordt in het oorspronkelijke ontwerp werd nooit gerealiseerd. In 1918 werd de Nederlandse Hervormde kerk voor Amsterdam-Oud West (Staatsliedenbuurt/Westerpark), ontworpen door C.B. Posthumus Meyjes, in gebruik genomen in het bijzijn van koningin Wilhelmina en prinses Juliana, de naamgeefster van de kerk. De buurtbewoners die niet erg ingenomen waren met zo'n duur project zouden bij die gelegenheid veenaardappels naar de koninklijke familie gegooid hebben.



In 1924 kon er dankzij een inzamelactie een Steinmeyer orgel boven de hoofdingang van de kerk geplaatst worden. Op dit orgel werden vaak concerten gegeven, o.a. door de bekende organist Piet van Egmond. Veel van die concerten werden opgenomen en door de radio uitgezonden. Dat waren vaak populaire bewerkingen van klassieke stukken en om de luisteraars niet kopschuw te maken werd er niet bij verteld dat ze gespeeld werden op een kerkorgel.



In 1949 werd de vader van Louis van Dijk koster van de Prinsessekerk, de familie verhuisde met hun twee zoontjes naar de kosterij. Louis was toen 8 jaar oud, zijn broertje Robbie 6. Beide jongens bleken muzikaal zeer begaafd te zijn, Robbie zou ook een begenadigd pianist en organist worden.

Voor de rubriek 'De vaste route van... ' die op 25 januari 2011 in het blad Ons Amsterdam verschijnt keert Louis van Dijk terug naar waar het allemaal begon en vertelt o.a. het volgende over de kerk: "Dat was óns terrein. Onder het orgel was een grote plek waar wij altijd badmintonden. Op een dag sloegen we de shuttle in een van de schaalvormige wandlampen en toen zagen we tijdens de avonddienst een enorme schaduw van een shuttle op het plafond geprojecteerd. De kerk zorgde af en toe ook voor wat spektakel in de sobere buurt. Bijvoorbeeld wanneer dominee Barthold van Ginkel van de Bachzaal een gastpreek kwam houden; die had een heel trouwe schare volgelingen. "Dus als die dominee uit Zuid hier kwam preken, stond de buurt vol met grote Peugeots, Plymouths, Cadillacs, Jaguars, noem maar op. Dan zagen wij eindelijk ook eens een paar mooie auto's."

Met Kerst werden de armoedzaaiertjes uit de buurt met een sinaasappel en een chocoladekrans met witte spikkeltjes naar de kerk gelokt, alwaar zij werden vergast op een orgeloptreden van de kleine Louis. Want die had inmiddels via een verdwaald harmoniumpje ("zo'n psalmenpomp") in de kosterij de muziek ontdekt en op advies van de vaste kerkorganist een piano van zijn ouders gekregen. Orgelles kreeg hij ook, van de destijds befaamde Piet van Egmond. Voor Van Dijk was hij een soort god – en zo zag hij er ook uit "met zijn blonde lokken." Van Dijk bleek een ijverige leerling: rond zijn dertiende werd hij de repetitiepianist van Van Egmonds Amsterdams Oratoriumkoor, dat altijd de Matthäus Passion in het Concertgebouw verzorgde. "Die Matthäus Passion heb ik echt als een muzikale rugzak meegekregen." Maar bezeten raakte hij vooral van de jazz. Het was zijn overtuiging dat je je als musicus zo veelzijdig mogelijk moet ontwikkelen ofwel, in zijn eigen woorden: „Jazz, klassiek, alles”.



*Louis (r) met broertje Robbie*

Van de Van Hallstraat fietste Louis naar de HBS, nu het St. Ignatiusgymnasium, in Amsterdam Zuid:

Een fikse fietstocht, die niet altijd in goed humeur werd afgelegd. Soms was Van Dijk onderweg “ongelofelijk kwaad op Onze Lieve Heer”. Want dan had ie een keer zijn huiswerk gemaakt en dan kreeg hij tegenwind en regen. “Ik vond dat buitengewoon onrechtvaardig.”

Bovendien vond hij de HBS niet leuk. Behalve op de schoolavonden, want dan trad hij op en was hij even de ‘big shot’. “Die ene keer per jaar had ik alle aandacht van de meiden die me de rest van het jaar niet zagen staan. Want zo’n mooi jongetje was ik niet. Dat sudderde dan nog wat weken door en dan was het weer afgelopen. Verder vond ik de hbs een ramp. Omdat ik he-le-maal niets deed, werd het natuurlijk ook hoe langer hoe erger.” Van Dijk dacht alleen maar aan muziek. Het conservatorium om de hoek lag als vervolgopleiding dan ook voor de hand. En ook zijn moeder zag hem al helemaal voor zich in “zo’n pandjesjas”, ofwel als klassiek musicus in rokkostuum. Dat het toch de jazz werd, viel haar dan ook wat tegen.

[Meer over de vaste route van Louis van Dijk.](#)

In ‘*Geheugen van West*’ vertelt een voormalige buurtbewoner over de kerk en de familie van Dijk: “.....aan de kerk heb ik warme herinneringen. De koster en zijn vrouw, familie Van Dijk hadden twee zoons , Louis ( de bekende pianist) en Robbie van Dijk, beide muzikale genieën. Heel vriendelijk en gastvrije mensen. Louis was de oudste en Robbie was van onze leeftijd en was dan ook op straat te vinden. Ma van Dijk had een brommertje gekocht en kreeg toen rij-instructie in de kerk. Louis kreeg orgelles van Piet van Egmond. Het gebeurde weleens dat er een kerkdienst was, trouwen of rouwen, waarbij Louis het orgel bespeelde en Robbie en ik boven naast het orgel zaten om te kijken naar de dienst.”

En een buurtbewoonster herinnert zich: “Ik weet nog dat Louis van Dijk op het conservatorium zat stond hij aan te bellen en deed zijn moeder niet open dan was ze in de kerk aan het werk. Dan stond Louis maar te mopperen met z’n houtjetouwtje jas aan.”

[Meer weten over de Prinsessekerk?](#)



Louis van Dijk verliet de Staatsliedenbuurt en ging een schitterende carrière tegemoet. Kort na Liesbeth List overleed hij. Vanaf 1968, kort na zijn afstuderen cum laude aan het conservatorium, begeleidde hij haar en Ramses Shaffy in Shaffy Chantant.



*Shaffy Chantant in 1968*



*De eerste gouden Plaat voor Louis van Dijk*

De Prinsessekerk werd in 1982 afgebroken. Het prachtige orgel overleefde de sloop niet, het werd uit elkaar gehaald en in onderdelen verkocht.



*Geschreven door Bertine Roos, april 2020*